

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ภาวนาขึงอะไรกับใคร

ผู้กำกับ สันติ อินโดนีเซีย ครับ มีจดหมายกราบเรียน หลวงตา

การภาวนาของหนูมีรายละเอียดดังนี้เจ้าคะ

ทุกวันนี้หนูรู้สึกรู้ทุกลมหายใจ ไม่ว่าจิต ความคิด ความรู้สึก รวมถึงร่างกายเป็น
อย่างไร ทำอะไรอยู่ รู้ทันทั้งหมด แม้กระทั่งการฝันก็รู้เรื่อง

ขณะนี้จิตของหนูแยกไม่ออกว่า ขณะไหนภาวนา หรือขณะไหนไม่ได้ภาวนา
เพราะมันรู้สึกรู้อยู่ตลอดเวลาเลยเจ้าคะ

แต่เมื่อตั้งใจนั่งภาวนา หนูจะรู้สึกว่า จิตไหวๆ บางครั้งร่างกายก็ไหวด้วย เป็น
อาการนี้สักกระยะหนึ่งจะเกิดแสงสว่างเป็นสีสลับกันไปมา มีสีเขียว แดง ชมพู น้ำเงิน
ม่วง ส้ม เหลือง เป็นอยู่ประมาณ 15 นาที หลังจากนั้นจิตมีอาการเหาะขึ้นที่สูงไปไกลๆ
ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหน เป็นเวลานานพอสมควรแล้วจึงหยุด ขณะที่หยุดอยู่นั้นเหมือนกับ
ว่า จิตดวงนี้ลอยๆ อยู่ในอากาศแล้วก็เกิดอาการ 3 อย่าง คือ ร่างกาย เวทนา จิต ต่าง
แยกออกจากกัน ซึ่งอาการแบบนี้เห็นมานานแล้ว แต่เมื่อ 2 – 3 วันมานี้ ความรู้สึกใน
จิตเห็นชัดว่า ไม่มีเรา ไม่มีของเรา เจ้าคะ

ตอนนี้การภาวนาของหนู หนูจะปล่อยจิต แล้วแต่จิตว่า จะรู้เรื่องข้างนอกก็ได้
หรือจิตจะนิ่งอยู่เฉยๆ ก็ได้ หรือจะคิดอย่างเดี่ยวจนกระทั่งไม่หยุดก็ได้ แล้วแต่มันจะ
เป็น หนูรู้สึกว่า จิตรู้หน้าที่ของมันเอง หนูไม่บังคับ ไม่ยึด แต่ว่ารู้อย่างเดียว หนูทำ
อย่างนี้ใช้ได้หรือเปล่าเจ้าคะ

หลวงตา ใช้ได้ ให้ปฏิบัติอย่างนั้นเป็นปัจจุบันไปตลอด ก็เท่านั้นละ (เอาสั้นๆ
แค่นี้หรือครับ) สั้นๆ นั้นแล้ว ก็มันรวมมาลงในปัจจุบัน ปฏิบัติอย่างนั้นตลอดไปโดย
ปัจจุบันตั้งอยู่ตลอด มันมีอะไรมันจะไหวของมันอยู่ภายใน จิตเป็นตัวการอยู่ตรงกลาง
อาการต่างๆ จะเกิดจะดับจะมีลักษณะอะไรๆ ให้รู้ด้วยหลักปัจจุบันอันนี้(เขากำลัง
นอนหลับ รู้สึกว่าตัวตื่นขึ้น เห็นร่างกายนอนอยู่ ลมหายใจยังปรากฏ เห็นว่าไม่มีเราไม่
มีของเรา ตอนนอนเป็นแบบที่กราบเรียนครับ แต่ตอนเดินจงกรมไม่ได้เป็นแบบนี้ มัน
ไม่ชัดเจน) ตะกั่วนี้พูดครบไว้หมดแล้ว จะเป็นอะไรตัวจิตมันอยู่ตรงกลางนั้นแล้ว
อาการใดจะเกิดจะดับก็ตั้งอยู่ในปัจจุบัน ให้รู้เรื่องความเปลี่ยนแปลงเป็นยังไงๆ เท่า
นั่นเอง ก็ไม่มีอะไรนี่

อาการของจิตเวลาละเอียด จะให้เราพูดทุกแง่ทุกมุมไม่ได้ มีความรู้ที่เด่นอยู่
ภายใน มันจะทราบอาการของมันเอง คิดดูอย่างหลวงตาเองก็ยังเป็น โลกสมมุติต้อง

เป็นความแปรอยู่ตลอด เวลาหลับแต่ก่อนนะ หลับก็รู้ เวลาตื่นขึ้นมาก็รู้ว่าตื่นจากหลับ ทุกวันนี้มันเปลี่ยนของมัน เราก็ไม่เคยสนใจกับมัน เพราะรู้มันหมดแล้วอาการมันจะแสดงอะไรในเรื่องสมมุติ ก็ปล่อยไปตามเรื่องสมมุติ เวลาหลับไม่รู้นะ ตื่นขึ้นก็ไม่รู้ว่าตื่น มันตื่นแล้ว เคยพูดแล้วไม่ใช่เธอ เวลาหลับไม่รู้ว่าหลับ ตื่นไม่รู้ว่าตื่น แต่มันตื่นแล้วเสีย นี่ละชั้นมันเปลี่ยนของมันในธรรมชาติที่รู้ ชาคร แปลว่าผู้ตื่นอยู่ นั้นเป็นหลักธรรมชาติเดิม ส่วนอาการเหล่านี้เป็นสมมุติมันก็เป็นของมันอย่างนั้น

แต่ก่อนมันก็ไม่เป็น แนะ มันฟังมาเป็นระยะหลังๆ มาเนี่ย มันจะเป็นอย่างไรๆ ก็เป็นอาการ มันก็รู้รอบไปเสียหมด ก็ไม่ทราบจะไปตื่นกับอะไร ชาคร แปลว่าผู้ตื่นอยู่ อันนั้นหมายถึงธรรมชาติที่บริสุทธิ์ หลับตื่นอะไรๆ เป็นเรื่องอันหนึ่งต่างหาก อันนั้นตื่นอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อไม่จำเป็นที่จะนำมาพูดต่อสมมุติ ก็ไม่เห็นจำเป็นจะพูด ก็ไม่พูดเฉยเสีย เพราะการพูดนี้ต้องมีผลประโยชน์สำหรับการฟัง ผู้ฟังฟังไปแล้วไม่เห็นได้ประโยชน์อะไรก็เฉยเสีย พูดอะไรออกไปเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังนั้นละเหมาะ เรื่องหลับตื่นอะไรไม่รู้ก็ไม่เห็นได้ประโยชน์อะไรเวลาฟังนะ ก็ฟังไปเท่านั้น แนะ เมื่อเป็นอย่างนั้นพูดหาอะไร ต้องคำนวณถึงผู้เกี่ยวข้อง การแสดงออก อะไรที่เป็นอยู่โดยลำพังตนเองก็ปล่อยให้ไปไปตามลำพังเสีย ที่จะไปเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังก็แยกออกๆ ให้เป็นประโยชน์

เช่นอย่างที่ว่าหลับก็ไม่รู้ว่าหลับ ตื่นก็ไม่รู้ว่าตื่น มันตื่นอยู่แล้วเหล่านี้ละ พูดแล้วคนฟังก็จะได้ประโยชน์อะไร เท่านั้น แนะ เรื่องของสมมุติมันเป็นของมันรอบๆ อันตายตัวที่ท่านพูดเป็นหลักไว้เลยก็คือว่า ชาคร ผู้ตื่นอยู่ นั้นคือธรรมชาติที่บริสุทธิ์หรือธรรมธาตุ ชาคร ตื่นอยู่ๆ ๆ ที่นี้เวลาชั้นนี้กระจายลงไปแล้ว คำว่าตื่นอยู่ก็หมดไปอีกมันเป็นชั้นๆ นะ คำว่าตื่นอยู่ของ ชาคร นั้นก็หมดสภาพที่จะพูดถึงคำว่าตื่นอยู่ต่อไปได้ไม่พูด นั้น เป็นชั้นๆ อย่างนี้ แต่ท่านไม่สงสัย

เราอยากให้นักภวานาของเรา ได้พิจารณาให้เห็นเรื่องตัวสำคัญภายในใจนะ โลกธาตุนี้อยู่ที่ใจอย่างเดียว ไม่ได้อยู่ที่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ จักรวาลใดๆ ก็ตามไม่อยู่ อยู่ที่จิตผู้รู้แห่งเดียว จะรับทราบดีชั่วทุกอย่างๆ ภวานาลงไปซี ลักษณะทุกอย่างจะเกิดขึ้นภายในนี้ ถ้าไม่ภวานาก็มีแต่กิเลสเหี้ยมบ้าๆ เป็นบ้อยตลอด ให้มันลากไปเซ็นไปทั่วโลก เราพูดจริงๆ สดสังเวชนะ ถ้าว่าสดสังเวชนี่เหมือนดูถูกโลก ไม่ได้ดูถูก เพราะฉะนั้นไม่พูดเสียดีกว่า ปล่อยไปตามสภาพ เมื่อถึงขั้นที่จะรู้อย่างนี้แล้วไม่ต้องถามใครก็รู้เอง เปิดออกหมดแล้วตัวเองไม่ถามใคร

การภวานาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร จึงเรียกว่ามหาเหตุอยู่ที่ใจ มหาเหตุทางชั่วคือทางกิเลสก็อยู่ที่ใจ มหาเหตุของธรรมะที่จะแสดงฤทธิ์ออกมาครอบมหาเหตุทาง

กิเลสก็อยู่ที่ใจ หลักที่จะเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ออกมาได้ก็คือจิตตภาวนา ภาวนานี้สำคัญมากทีเดียว โลกนี้ถ้าใครมองดูใจตัวเอง โดยมีธรรมของพระพุทธเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องแล้วจะได้ผลทั่วๆ ไปหมดนั่นแหละ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ครอบคลุมโลกธาตุ พุดได้อย่างเปิดเผยเลย เป็นศาสนาแท้ เป็นธรรมแท้ ชำระกิเลสทุกประเภทได้โดยแท้ และได้โดยสมบูรณ์อีกด้วย นอกนั้นเราไม่พูดถึง

คิดดูอย่างพระพุทธเจ้าท่านประธานโอวาทแก่สุภทัตตะปริพาชก ผู้ไปเข้าเฝ้าในวาระสุดท้ายถามถึงเรื่องศาสนา ศาสนานี้มีมากมายก่ายกอง ศาสนาใดก็ถือว่าศาสนาของตัวเป็นศาสนาดีที่ถูกต้องๆ เลยไม่ทราบจะยึดอะไรเป็นศาสนาที่ดีที่ถูกต้องโดยแท้ พระองค์จะพูดให้กระเทือนต่อศาสนาใดพระองค์ก็ไม่พูด ฟังซิ ศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ศาสนานั้นเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ โสดาสิกขา อนาคา อรหันต์ อยู่ในศาสนานี้ มรรคผลนิพพานอยู่ตรงนี้ เท่านั้น แล้วก็สอนจุดนี้ลงไปเลย ไม่ได้เกี่ยวกับศาสนาใดทั้งนั้น ไม่ให้กระทบกระเทือน ให้เธอพิจารณาอันนี้เอาให้ได้บรรลุธรรมในคืนวันนี้ ในระยะเดียวกันกับที่เราตถาคตจะปรินิพพาน ไม่ต้องมากังวลกับเรา

อริยสัจ ๔ เราสอนไว้เรียบร้อยแล้ว อยู่ในเธอสมบูรณ์แล้ว อริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อยู่ในนั้นแล้ว ให้ไปพิจารณาอริยสัจ ๔ ของตัวเอง มรรค ๘ ก็อยู่ที่นั่นละ อย่ามากังวลกับเรา ท่านไม่ให้กังวลกับท่าน ให้ไปเรียนอริยสัจตัวเองที่ท่านประธานให้แล้วนั้น ก็บรรลุธรรมในระยะเดียวกันเป็นปัจฉิมสาวก ท่านประธานไว้แล้วว่าให้เธอเป็นปัจฉิมสาวกในครั้งสุดท้ายแห่งชีวิตของเราที่ขาดไปในเวลานั้น ก็ได้ปัจฉิมสาวกขึ้นมา ส่วนสาวกทั้งหลายที่จะเกิดต่อๆ ไปนั้นท่านไม่ได้พูดถึง พูดจุดนี้จุดเดียว

เราจึงบอกว่าพุทธศาสนา คือศาสนาครอบโลกธาตุ บอกตรงๆ เลย ขอให้ปฏิบัติที่จะทราบเรื่องศาสนาของพระพุทธเจ้าโดยแท้จริงนั้น ต้องทราบโดยทางจิตตภาวนา อย่างอื่นไม่ทราบ คาดโน้นคาดนี้ ผิดถูกตีชั้วก็เป็นไปไม่หยุดไม่ถอยแหละ ถ้าหมุนเข้ามาทางด้านจิตตภาวนานี้จะค่อยตัดปัญหาเข้าไปๆ มหาเหตุคือธรรมจะสว่างจ้าขึ้นๆ มหาเหตุของกิเลสจะลดตัวลงไปๆ จนกระทั่งมุดมอดไปหมดเลย เพราะมหาเหตุคือธรรมจะสว่างลงในจุดนี้ ให้พิจารณานักภาวนา

เราอยากให้ภาวนาอยากให้รู้ให้เห็น อย่าพูดมาก อย่ามีเรื่องมาก อยู่ภายในครวัของเราแน่แท้ เรื่องมันยุ่งเข้ามามากมาย เราแบบหุหนวกตาบอดนะเราอยู่ที่นี่ ปกครองอยู่ทั้งสองฝ่าย ทั้งในครวัทั้งพระ อยู่จุดศูนย์กลาง มันก็ແหลกແหละเรา แต่เฉยเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ อยู่ข้างในมันมีแต่เรื่องแต่ราวนะ ไม่ได้มีภาวนานะพวกนี้ มาหาอะไรก็ไม่ทราบเต็มอยู่ในนั้นลดหย่อนเมื่อไร ถ้ามวินโหนจำนวนเท่านั้นคนเท่านั้นคน การสร้างเรื่องขึ้น

จะมากมายขนาดไหน ก็สร้างขึ้นกับคนจำนวนเหล่านี้แหละ มันเต็มไปหมดนะ เวลาเราจะไปทางไหนมาทางไหนก็อีกเหมือนกัน จะไปทางโน้นทางนี้มันแห่กันไป แล้วติดต่อเรื่องรถเรื่องรา ค่ำรถค้ำรา เหมารถเหมารา ใครมีมากมีน้อยวิ่งกันกับเรื่องค้ำรถค้ำราที่จะเหมารถไปวิ่งตามหลวงตา อันนี้เลวมากนะอย่านำมาใช้ ถ้าอยากไปก็ให้ไปด้วยความสงบงบงาบ อย่าไปหาเหมารถนั้นเหมารถนี้ เอาค่าจ้างจากคนนั้นเอาค่าจ้างจากคนนี้ เหมารถคันหนึ่งไป นี่การยุ่งเหยิงวุ่นวายอยู่จุดนี้ พวกนี้พิจารณา

เราไม่ต้องการแห่ละ จะว่านิสัยอย่างนี้ก็ไม่ผิด เรื่องธรรมก็เป็นอย่างนั้นด้วย ไม่ยุ่งกับใครว่าจะไปก็ไปว่าจะอยู่ก็อยู่ เป็นอย่างนี้ตลอดมา ไม่เคยยุ่งกับใคร พอพูดเรื่องนี้ก็ไปคิดถึงเรื่องห่วยทราย แม่ชีแก้วคนหนึ่งแม่ย่ามากที่สุด วัดเราอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของหมู่บ้าน สำนักชีนี้อยู่ตะวันออกเฉียงใต้ของหมู่บ้านเหมือนกัน หมู่บ้านอยู่จุดศูนย์กลาง เราก็ไม่เคยไปยุ่งสำนักเขา เขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้นมาตั้งแต่เรายังไม่ได้ไปพักที่นั่น เขามีสำนักอยู่แล้ว ที่นี้เวลาเราจะไปไหนมาไหนก็เป็นตามนิสัย ไม่เคยยุ่งกับใคร แม้แต่พระเณรทั้งวัดก็จะทราบจากกันเท่านั้น เราพูดกับพระองค์สององค์เท่านั้นเราจะไปไหน พอฉันเสร็จแล้วออกเลย อยากไปก็ไปอยากมาก็มา

ที่นี้แม่ชีคนนี้แกลงทางนี้ยกให้เลย พอเราออกแล้ว ตอนเช้าฉันจ้งหันแล้ว นี่ไปแล้วนะ แกลงนี้เย็นหมดเลย ความอบอุ่นเหมือนว่าเอาไปหมดเลย นั่นฟังซิ ไปแล้ว บอกตรงๆ เลย ไปดูซิ เขาออกไปดู โอ๊ย ไปแล้วจริงๆ แน่อย่างนั้นนะ แม่ย่ามาก พอเราออกจากวัดไป เพราะเราไม่เคยเกี่ยวข้องกับใคร จะไปไหนมาไหนเป็นอย่างนั้นตลอดมา พอออกจากวัดบ๊ีบเท่านั้น บอกหมู่เพื่อนแล้ว นี่ไปแล้วนะ เย็นหมดเลย ไปดูซิ เขาออกไปดู ไปแล้วจริงๆ ไปวันนี้แหละ ที่นี้เวลาขากลับมา นี่ก็ไม่ต้องถามใครอีก เราอยากมาของเราก็มา อยากไปของเราก็ไป เราไม่เคยสนใจกับใคร แต่เขาก็ติดตามรู้อยู่ตลอดอย่างนั้นละ

ที่นี้พอลกลับมา บอกชัดๆ ทีเดียวเลยว่า มาถึงแล้ว นั่น วัดเราอยู่โน้น วัดเขาก็อยู่ทางโน้น บางทีกลางคืนมาถึงก็มี เขาบอกในสำนักเขาว่า นี่มาถึงแล้วนะ ตอนเช้าก็หุงข้าวมาหม้อเท่านี้แหละ แล้วจับหมากให้พวกแม่ชีเขามาจ้งหันตอนเช้า ส่วนแกลงแกลงไม่มาละ แกลงจัดให้มา มาแล้ววันนี้ให้หุงข้าว แล้วจับหมาก แกลงจับเองแล้วส่งไป เหมือนว่ารู้จักมาทั่วโลกแล้ว ความจริงรู้แต่แกลงคนเดียว สั่งลูกน้อง มาถึงแล้วเอาเตรียมไป ที่นี้เวลาเอาไปอย่างนั้นเราก็ถามซิ ข้าวนี้ได้หุงมาทุกวันหรือ หมากได้จับมาทุกวันหรือ ไม่ได้จับ ฟังจับวันท่านมานี้แหละ รู้ได้ยังไงว่าเรามา คุณแม่บอกว่ามาถึงแล้ว ข้าวก็หุงมาเลยที่ชัดเจนก็หุงข้าวนี้หนึ่งกับหมาก ในวัดมีแต่เราจ้งหมากเท่านั้น เวลาถามก็บอกว่าคุณแม่บอกว่าท่านมาถึงแล้วให้จัดไปได้ นี่แม่ย่ามากนะไม่มีเคลื่อนเลย ไปไหนพอลออก

จากวัดปู้แล้วทางนี้ นี่ไปแล้ววันนี้ มันเย็นไปหมดเลย เอา ถ้าไม่เชื่อไปดูซี ที่ไรก็ตาม
นั้นไปแล้ว แม่ย่า

การไปของเรานี้รู้ได้แม่ย่า แล้วการกลับมาก็เหมือนกัน ถ้าแจะพูดแยะๆ
บ้างก็ว่า นี่ท่านจวนจะมาถึงแล้วนะ เท่านั้นละอย่างมาก พูดว่าจวนจะถึงแล้ว ส่วนมาก
แจะพูดเวลามาถึง มาถึงแล้ววันนี้ ตอนเช้าก็หุงข้าวนี้ไปกับหมาก เรียกว่าแม่ย่ามาก
ไม่เคยคลาดเคลื่อนเลย เก่งมาก นี่เราพูดถึงเรื่องการไปการมาของเรา อยู่ที่ไหนเราเป็น
อย่างนั้น ยิงอยู่ทางโน้นแล้วใครไปยิงไม่ได้เลย อย่างนี้ละเราจะไปก็ไปของเราเลย เจียบ
เวลาขากลับมาก็มาของเรา ที่เขาจะทราบก็ทราบเองของเขา

ไอ้ยี้ยี้ยี้ๆ เช่นอย่างจะไปกรุงเทพฯนี้ก็เหมือนกัน มันจะเตรียมหาเหมารถ ก่อ
ความยุ่งยากมากขนาดไหนพวกนี้ละ ติดต่อรถมา เอ้า รถคันนี้เหมาราคาเท่าไร คนนั้น
จะออกเท่าไร คนนี้จะออกเท่าไร นี่ยิงไปแล้วนะ ยิงไปหมด อย่ามาทำให้เราเห็นนะเรื่อง
อย่างนี้เราไม่ประสงค์อย่างยิ่ง พวกนี้ก่อความวุ่นวาย หาความสงบไม่ได้ ผิด เรามา
ภาวนา ท่านอยากไปก็ไปของท่าน เรากภาวนาชิ เป็นความถูกต้อง สมเจตนาที่มาศึกษา
อบรม ท่านไปก็ไปเรากภาวนาของเรา ท่านมาก็เป็นเรื่องของท่าน ไปก็เป็นเรื่องของ
ท่าน อันนี้ยิงไปหมดในสำนัก อย่างนี้เรากก็ไม่เคยมีในวัดป่าบ้านตาด บัดนี้ก็ให้มีเห็น
ชัดเจนแล้ว จนทนไม่ไหวต้องพูดให้ฟังอย่างนี้แหละ อย่าพากันทำนะ แหกกันไป โถ เป็น
ขบวนใหญ่เชียวนะ หลวงตาบัวออกจากวัดป่าบ้านตาด รถติดตามยาวเหยียดเป็นกิโลดู
ไม่ได้นะ

เราทนแสนทนเราจะตาย เพราะขัดกับนิสัย ขัดกับธรรมภายในหัวใจของเรา เรา
ก็ทนไป ทนไปเท่าไรทางนี้ยิ่งลุกลามขึ้นๆ พอเราจะไปที่ไหนนี่เขาจะออกประกาศวิฑู
ติเกราะประชุมกัน จะเหมารถสักกี่คันๆ หลวงตาบัวจะไปที่นี่ที่นี่ รถคันนั้นราคาเท่าไร
ใครจะไปเอาเงินมาจ่าย มันจะยิงไปหมดนะ เวลานี้ยิงแล้ว เป็นอย่างนี้ เราไม่อยากได้
ยินได้ฟังอย่างนี้เลย อยู่ภายในก็อยู่ภาวนาชิ มีเรื่องมีราวหาอะไร ปากใครก็มี ต่างคน
ต่างปิดปากๆ เปิดจิตตภาวนาขึ้นมาด้วยสติปัญญาของตัวเอง นั่นถูกต้อง นี่เปิดปาก
แ้วๆ ด้วยความยุ่งๆ แห่ยกอกรันกันไปในตัวของมันนั่นแหละ เยอะ ไม่น่าดูนะ พากันจำ
เอานะที่พูดนี้ เรากก็ไม่เคยพูดบ่อยๆ ละ วันนี้พูดเสียบ้าง เพราะเราจะไปกรุงเทพฯแล้ว
เรื่องมันจะยิงอย่างนี้ละ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้มาเพื่อก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวาย หาความสงบ
ไม่มี

เฉพาะภายในเราพูดตามหลักความจริง ฝ่ายผู้หญิงยุ่งมากทีเดียว ฝ่ายผู้ชาย
พระเราไม่มีอะไรนะ อยู่อย่างนี้ตลอดมา ตั้งแต่สร้างวัดมา ไม่เคยเห็นพระมาทะเลาะ
เบาะแว้งเรื่องนั้นเรื่องนี้ ถึงกับให้เราได้ชำระอันนี้ไม่เคยมี แม้แต่ได้ยินว่าทะเลาะเบาะ

แว้งเราก็ไม่เคยได้ยิน ต่างองค์ต่างปฏิบัติตัวอยู่กับความพากเพียรตลอด เสียงธรรม เป็นเสียงเดียวกัน ปฏิบัติแบบเดียวกันชัดเจนที่ตรงไหน ไม่มี อันอยู่ภายในนั้นมันเสียง ธรรมเมื่อไร มันเสียงมูตรเสียงคูด เสียงตดเสียงขี้ล้นอยู่ในนั้น เพราะฉะนั้นมันจึง กระจายออกมาเหม็นคลุ้งไปหมด พวกมันจำเอาชะงักใน มันอะไรก็ไม่รู้

ภavana ชยุงอะไรกับใคร ท่านไปเรื่องของท่าน ภavana เรื่องของเรา อย่าไปยุ่งกัน ยุงหาอะไร จะเอามรรคเอาผลจากการทะเลาะกันมีหรือ เราไม่เคยเห็นมี เอามรรคเอา ผลจากการทะเลาะกันไม่มี มีแต่หมาเท่านั้นมันกัดกัน อยู่ในวงนั้นวงหมากัดกันมีไม่ สงสัย นี่เราอยากจะให้เขาเขียนหนังสือตัวใหญ่ๆ ไปติดไว้ทางแยก ตรงนี้แยก อันนั้น เข้ากุฏิเรา อันนี้มาศาลา ตรงนั้นเข้าไปในครัว ติดตัวหนังสือบ่อเร่อไว้ตัวใหญ่ๆ เขียน บอกว่าประกาศก้อง เอาเท่านั้นก่อน แล้วก็เขียนลูกศรหย่อนลงมาทางใต้ บอกว่า โรง หมากัดกัน แล้วทำเป็นการตุนไว้ด้วย มีทั้งหมาทั้งคนกัดกันนิ้วเนี่ยอยู่นั้นด้วย จะให้เขา เขียนประกาศมาติดไว้ให้เขาได้มาอ่าน พวกมันได้ยินหรือยังพวกนี้นะ บอกว่าโรงหมากัด กัน เราเห็นรอยหมากัดกัน ทั้งคนทั้งหมากัดกันแหลกเลย ในการตุนเข้าใจหรือ เอาละ พอ

ผู้กำกับ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘ เรื่อง สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน อำเภอ บ้านแพง จังหวัดนครพนม กราบเรียนหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ด้วยอำเภอบ้าน แพงรับวิทยุของหลวงตาจากนครพนมไม่ได้ ชาวอำเภอบ้านแพงจึงมีศรัทธาจะขอ อนุญาตจัดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมขึ้น ขณะนี้เตรียมการจัดตั้งสถานีวิทยุอำเภอบ้าน แพง บ้านเลขที่ ๑๔๒/๙ หมู่ที่ ๓ อำเภอบ้านแพง จังหวัดนครพนม โดยกำหนดให้เป็น สถานีวิทยุลูกข่าย รับสัญญาจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนจากวัดป่าบ้าน ตาดร้อยเปอร์เซ็นต์ คณะศรัทธาขออ้อมถวายสถานีวิทยุดังกล่าวแก่องค์หลวงตา ซึ่ง ประกอบด้วยเสาสูง ๓๐ เมตร เครื่องส่งวิทยุขนาด ๒๐๐ วัตต์ แผงอากาศ ๑ ชุด พร้อม อุปกรณ์ต่างๆ และขอพิจารณาว่าจะช่วยกันดูแลรักษารับผิดชอบในค่าใช้จ่ายต่างๆ ไม่ให้เป็นภาระแก่องค์หลวงตาและวัดป่าบ้านตาด และหากมีสิ่งใดที่องค์หลวงตาจะ เมตตาพิจารณาให้แก้ไข ก็ยินดีตามความประสงค์ทุกประการ

ด้วยอันสงส์จากการถวายทานในครั้งนี้ คณะศรัทธาขอให้ได้มรรคผลในชาตินี้ พร้อมทั้งปัญญา และขอกราบให้ท่านหลวงตามีธาตุขันธ์แข็งแรง อยู่เป็นที่พึงเป็นร่ม โโพธิ์ร่มไทรของลูกศิษย์นานเท่านาน กราบนมัสการด้วยเศียรเกล้า ศรัทธาลูกศิษย์วัดชัย มงคล ศรัทธาลูกศิษย์วัดภูลังกา ศรัทธาลูกศิษย์วัดโนนแพง จบครับ

หลวงตา วัดโศการามก็อยู่ในภาระของเราต้องแบก เพราะเราสั่งเรียบร้อยแล้ว กับท่านทอง ว่าธุดงค์เจดีย์อันนั้นนั้นเป็นเรื่องของท่านอาจารย์สีท่านสร้างขึ้นมา เพื่อ

ประโยชน์แก่ประชาชนลูกหลานไทยเราชาวพุทธนี้แหละ ที่นี้ชำรุดเลยสร้างขึ้นใหม่ สร้างขึ้นมาใหม่แล้วราคามันก็ไม่ใช้เล่น ๆ เหมือนกัน เราก็เล็งดูครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ละเอียดถี่ถ้วนเรียบร้อยแล้วก็สั่งไปหาท่านทองเลย บอกว่าเงินมีจำนวนมากน้อย เพียงไรก็ตาม เอ้า การสร้างนี้ให้เริ่มสร้างขึ้นไปถึงขนาดนั้นแล้วไม่ให้หยุดชะงัก ให้สร้างตลอดจนกระทั่งเสร็จ เงินทองข้าวของหากจะมีมา อำนาจของครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่จะมาประดิษฐานในสถานที่นั้น เพราะฉะนั้นจึงสร้างตลอดเลย

นี่เราก็แบกรับเรื่องการเงินการทอง ที่เราส่งไปแล้วนี้ ๑๒ ล้าน เราส่งจากวัดเราไป ให้ ๑๒ ล้าน ส่ง ๔ หน ๆ ละ ๓ ล้าน ๑๒ ล้านแล้ว ไม่พอเท่าไรก็พวกเรานี้แหละจะได้ ช่วยกันเต็มกำลัง ที่นี้เมื่อเขาบอกมาว่าเจดีย์วัดอโศกเราจึงได้บอกให้แยกกัน ๆ ไปทาง โนน เรามันหลายแห่งทางวิทยุบ้างทางไหนบ้าง เวลานี้วิทยุค่อยเบาบางไป เขาจัดตั้ง ของเขาขึ้นเอง ๆ ไม่ได้มายุ่งกับเรา มีอะไรอีก

ผู้กำกับ ย่อ ๆ นะฮะ พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องใน วโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ผมจะตัดตอนสำคัญมานะครับ ฉะนั้นบาง โอกาสขอให้ละเมียดจะได้รู้ว่าใครดีใครไม่ดี อันนี้พูดเลยเถิดพูดมากไป แต่ว่าคนอยู่ ข้างหน้าไม่ต้องกลัว เพราะไม่ได้มีความผิด คนที่นึกว่ามีความผิดพยกหน้าว่ามีความผิด จริง ๆ ข้อนี้เขาไม่มีความผิด คนที่มาก่อนมีความผิด แล้วตัวคนที่พยกหน้านั้นไม่ได้ แก้ไข ก็มีผิดตรงนี้ไม่ได้แก้ไข หลบความรับผิดชอบ คือในเมืองไทยนี้คนไหนที่ทำอะไร ไม่ค่อยเข้าร่องเข้ารอยก็ลาออก ลาออกแล้วก็ไม่มีอะไรผิด ก็เลยทำอะไรไม่ผิดอย่าง มาก ๆ ถ้าเป็นข้าราชการก็เรียกเข้ากระทรวง เข้ากรุงเทพฯ แล้วก็หมดเรื่อง นาน ๆ ที่ก็มี เข้ากรู

พูดอย่างนี้ชักจะหนักใจ เขาว่าเรียกเข้ากรุงเทพฯ หรือว่าเข้าคุก แต่มีเรื่องเกิดขึ้น เข้าคุก แต่อย่างไรก็ตามเข้าคุกแล้วถ้าเป็นการละเมิดพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ เองเดือดร้อนหลายทาง ทางหนึ่งต่างประเทศบอกว่าเมืองไทย อันนี้พูดวิจารณ์ พระมหากษัตริย์ไม่ได้ วิจารณ์ไม่ได้เข้าคุก เดือดร้อนกับพระมหากษัตริย์ บอกว่าเข้าคุก แล้วต้องให้อภัย ทั้งที่เขาตำราอย่างหนัก ฝรั่งเศสบอกว่าเมืองไทยพระมหากษัตริย์ถูก ตำเข้าคุก ที่จริงควรจะเข้าคุก แต่ว่าเพราะฝรั่งบอกอย่างนั้น ก็ไม่ให้เข้า ไม่มีใครกล้าเอา คนที่ตำพระมหากษัตริย์เข้าคุก เพราะพระมหากษัตริย์เดือดร้อน เขาหาว่า พระมหากษัตริย์เป็นคนที่ไม่ดี อย่างน้อยที่สุดเป็นคนที่ยี้จี้ จี้จี้ใคร มันบอกว่าอะไร ลักนิต ก็บอกให้เข้าคุก

ที่จริงแล้วพระมหากษัตริย์ไม่เคยบอกให้เข้าคุก ตั้งแต่สมัยราชการก่อนเป็น กบฏก็ยังไม่จับใส่คุกไม่ลงโทษ รัชกาลที่ ๖ ท่านไม่ลงโทษ ไม่ได้ลงโทษพวกที่เป็นกบฏ

จนกระทั่งต่อมารัชกาลที่ ๙ ใครเป็นกบฏ ซึ่งก็ไม่เคยมี หรือถ้าเข้าคุกแล้วก็ให้ปล่อย ถ้าไม่เข้าคุกก็ไม่ฟ้องเพราะเดือดร้อน ผู้ที่ถูกดำเนินคดีเป็นคนที่เดือดร้อน อย่างคนที่ละเมิดพระมหากษัตริย์แล้วถูกทำโทษ ไม่ใช่คนนั้นเดือดร้อน พระมหากษัตริย์เดือดร้อน

คราวนี้นักกฎหมายก็ชอบให้ฟ้อง ให้จับเข้าคุก อันนี้นักกฎหมายก็สอนนายกว่าต้องฟ้อง ต้องลงโทษ ก็สอนนายกว่า ใครบอกว่าให้ลงโทษ อย่าลงโทษเขา ลงโทษไม่ดี ลงท้ายไม่ใช่ นายกฯ เดือดร้อน แต่พระมหากษัตริย์เดือดร้อน อาจจะอยากให้พระมหากษัตริย์เดือดร้อนใหม่ละ ไม่รู้นะ เขาทำผิด เขาทำพระมหากษัตริย์ เพื่อให้พระมหากษัตริย์เดือดร้อน และเดือดร้อนจริงๆ เพราะใครมาทำเรา ชอบไหม ไม่ชอบ แต่ถ้านายกฯ เกิดให้ลงโทษ แย่เลย แล้วนักกฎหมายต่างๆ ก็จะให้ลงโทษคนที่ทำพระมหากษัตริย์

ทำไป ทำมา เลย เลยต้องเอาวะ เขาด่านายกฯ ถัด่านายกฯ นายกฯ เดือดร้อนใหม่ ไม่ควรเดือดร้อน แต่ถ้าด่านายกฯ พระมหากษัตริย์ก็ไม่เดือดร้อน เพราะว่าเป็นเรื่องของนายกฯ ถ้าเขาด่าพระมหากษัตริย์ นายกฯ เดือดร้อน เพราะว่า ต้องเป็นคนจัดการ

เรื่องมันยุ่งอย่างนี้ กฎหมาย ก็สอนนายกฯ มาอย่างนั้น สอนนายกฯ ว่าใคร ใครมาทำเรา เราต้องด่าเขา นี่พูดชักจะไม่ดี เพราะว่า ชักจะเป็นส่วนตัว แต่ว่าเราเองก็ไม่ชอบบอกว่าควรจะทำอะไร ควรรู้ นักกฎหมายต้องรู้ว่า ทำอะไรถูก อะไรผิดผิด ไม่ต้องพูดทุกวัน ๆ ที่จริงเขาไม่ได้พูดทุกวัน แต่เขาทำเทป ทำดีวีดีไว้ และแจกทั่วให้คนฟังดู เขาเอือมกัน ที่ไปแก้ตัวแทนนายกฯ วันนี้เราขึ้นมาวันนี้ เราแก้ตัวแทนนายกฯ เพราะว่านายกฯ ไม่ผิด นายกฯ ทำได้ทุกอย่าง ก็ไม่ต้องไปออกทีวีแล้ว ไปออกทีวีทุกวัน ๆ ๆ มีคนบอกว่าเอือมที่ออก แต่มีหน้าที่ที่ออกก็ออก มีคนที่เขาเดือดร้อน ที่อยู่ในรายการ เพราะเขาเป็นคนต้องพูด และคนที่พูดก็เลยถูกลูกหลงไปด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การแก้ตัวครั้งเดียว เอาได้ นี่แก้ตัวเท่าไร 10 ครั้งแล้วนะ ที่ออกทีวี คนเลยชักเอือม คนอยากดูละครมาดูอย่างนี้ พอแล้วเสียไฟฟ้า ไม่ใช่เสียไฟฟ้าคนดู แต่เสียไฟฟ้าคนส่ง ทีวีออกที่ไฟฟ้าแรง เสียน้ำมัน นี่ก็เลยนึกว่าควรพูดพอแล้ว ที่พูดก็เสียไฟฟ้ามาก เขาเลยบอกว่าเลิกซะที่ ไม่ควรจะพูดมาก แต่เราก็พูดต่อ เพราะเป็นรายการที่อัดเสียงไว้ ใส่เทปไว้ ไม่ได้พูดมาก ไม่ได้ออกโทรทัศน์ ไม่ต้องเสียไฟฟ้าสำหรับโทรทัศน์(หมดแล้วเหอ)

เมื่อเช้าเห็นข่าวทางทีวีก็ดี หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวก็ดี ว่าท่านนายกรับใส่เกล้าใส่กระหม่อมสั่งทนายให้ไปถอนฟ้องคุณสนธิ ก็เลยกราบเรียนเพียงนี้ครับ

หลวงตา เราเห็นด้วยมาก่อนแล้วตั้งแต่เริ่มฟ้องกัน เข้าใจไม่ใช่เหอ เราต้อออกฟ้องกันหาอะไร พอมากัดลูกกินลูกมีอย่างเหอ ให้เลิก ก็ว่าเท่านั้นแหละ ก็มีเท่านั้น

เรื่องที่ว่าไม่เอาโทษอากรรมธรรมเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว จะไปเอาโทษอากรรมหาอะไร
ผิดถูกชั่วดียอมรับกันแล้วต่างคนต่างปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นไปเท่านั้นพอ ไซ้ใหม่ละ ก็เท่า
นั่นเอง เอาละที่นี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz